

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat cursuri de psihologie la Universitatea din Manchester. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013, 2017) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013, 2017), care au încheiat trilogia în 2008. După *Best Served Cold* (2009 – *Dulce răzbunare*, Nemira, 2017), au urmat *Eroii* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai nouă serie a autorului este trilogia *Marea Sfârâmată*, apărută de curând la Nemira.

Joe ABERCROMBIE EROII

Traducere din limba engleză
MONICA ȘERBAN

CUPRINS

<i>Ordinea bătăliei</i>	7
ÎNAINTE DE BĂTĂLIE	13
Vremurile	15
Aducătorul de pace.....	29
Cei mai buni dintre noi.....	38
Dow cel negru	59
Care război?	75
Mâini bătrâne	85
Mâini noi.....	95
Deșiratul.....	106
Lucrul corect	118
ZIUA ÎNTÂI	143
Tăcere.....	145
Ambiție	149
Compromis	159
Modelul de căpătâi	178
Solz.....	189
N-avem dreptul să știm de ce	197
Vine prăpădul și... ..	201
Cu evlavie să-ți dorești	210
Victime.....	213

Marele avantaj al dârzeniei	236
Cărările gloriei	240
O zi de lucru	247
Cei înfrânți	254
Un tratament corect	262
Tactici	270
Odihnă și distracție	297
 ZIUA A DOUA	 303
Zorii	305
Remarci de deschidere	322
Invențiile infernale	332
O dezbatere atentă	347
Ierarhiile	356
Pledoarii finale	377
Un om drept	388
Evadarea	396
Podul	402
Parteneri ciudați	412
Inimi și minți	420
Fapte bune	425
Încă o zi	434
Oase	441
Ultimul erou al regelui	456
Glia mea	465
 ZIUA A TREIA	 471
Chestiunea standard	473
Umbre	479
Sub aripă	486
Numele	492
Încă ieri	506
Pentru ceea ce urmează să primim	515

Misterul terenului	532
Înainte și în sus	537
Și mai multe trucuri	563
Tirania distanței	567
Sânge	573
Metal ascuțit	586
Pacea din vremurile noastre	590
Momentul adevărului	600
Pagube	608
Măsuri disperate	614
Se întâmplă tot felul de lucruri	622
 DUPĂ BĂTĂLIE	 629
Capătul drumului	631
De sabie să mori	642
Curgerea istoriei	661
Termeni	670
Familia	680
Mâini noi	689
Mâini bătrâne	695
Toată lumea servește	699
Doar deserturi	714
Calder cel Negru	722
Retras	729
<i>Mulțumiri</i>	735

VREMURILE

— **S**unt prea bătrân pentru rahatul ăsta, murmură Gât-Îngust, înfiorându-se la fiecare pas, din pricina durerii din genunchiul său nesuferit.

Venise vremea să se retragă. De mult ar fi trebuit s-o facă. Așezat pe prispa din spatele casei, cu o pipă între buze, zâmbind spre soarele ce se scufunda în apă, mulțumit de roadele unei zile de lucru cinstite. Nu avea încă o casă a lui, dar când va pune mâna pe una, va fi una bună.

Își croise drum printr-o spărtură în zidul dărăpănat, iar inima îi bubuise în piept precum loviturile de ciocan ale unui dulgher. Din cauza pantei abrupte și nesfârșite, a ierbii sălbatice care i se agățase de cizme și a vântului strașnic ce încercase să-l răstoarne. De fapt, dacă era să fie sincer cu el însuși, de teamă să nu sfârșească ucis când va răzbi până în vârf. Nu pretinsese niciodată că e un bărbat curajos și, pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai laș. Ce ciudat! Cu cât ai mai puțini ani de pierdut, cu atât mai tare te sperie pierderea lor. Poate că omul se naște cu un stoc limitat de curaj și consumă din el la fiecare necaz.

Iar Gât-Îngust trecuse prin multe neazuri. Acum părea că îl așteaptă încă unul.

Trase adânc aer în piept când, într-un târziu, ajunse pe teren plat și se aplecă în față, ștergându-și lacrimile înțepătoare provocate de vânt. Încercând să-și înăbușe tusea, nu izbuti decât să tușească și mai zgomotos. Eroii se conturau amenințător prin

beznă, niște găuri uriașe pe cerul întunecat, lipsit de strălucirea stelelor, cam de patru ori mai înalți decât un om. Uriași dați uitării, abandonati pe culmea lor de deal, pradă vijeliilor nemiloase. Stând de veghe, păzind cu încăpățănare... nimic.

Gât-Îngust se trezi întrebându-se cât cântărea fiecare dintre stâncile alea gigantice. Numai morții știau cum le târăseră pe nenorocitele astea până aici. Sau cine. Sau de ce. Morții nu prea aveau limba slobodă și Gât-Îngust nu intenționa să li se alăture doar ca să afle.

Zări sclipirea firavă a unui foc, la marginea aspră a pietrelor. Auzi murmuralele unor bărbați răzbătând prin urletul grav al vântului. Își aminti atunci riscul pe care și-l asuma și un nou val de frică îl cuprinsese. Dar frica e un lucru sănătos, atâta vreme cât te pune pe gânduri. Rudd Treicopaci îi spusese asta cu mult timp în urmă. Chibzuiuse îndelung și așa era drept să procedeze. Sau măcar acceptabil. Uneori, la atât poți spera. Uneori, părea și mai puțin acceptabil cu fiecare an scurs.

Pesemne că aici fusese un loc sacru, odată ca niciodată, când magia umplea pietrele, și să pătrunzi neinvitat în cerc însemna cea mai rea dintre nelegiuiri. Dar dacă vechii zei se simțeau jigniți, nu aveau cum s-o arate. Vuietul deveni un jeliuit, apoi vântul se opri de tot. Magia se cam rărise și nici sacrul nu stătea mai bine. Așa erau vremurile.

Lumina se mișcă pe fețele interioare ale Eroilor, un portocaliu-pal pe pietrele cu scobituri, acoperite de mușchi, înconjurate de un hățis de ruși bătrâni, urzici și iarbă. O stâncă se spărsese în jumătatea de sus, iar alte două se înclinaseră pe parcursul secolelor, lăsând găuri precum dinții lipsă ai unui craniu ce rânjește.

Gât-Îngust numără opt oameni, înghesuți în jurul unui foc de tabără, cu pelerine peticite, haine roase și pături zdrențuite strânse bine pe lângă ei. Flăcările se reflectau pe chipurile bărboase, nerase, supte și cu cicatrice. Strălucind pe sub scuturi, se zăreau tăișurile armelor. Nenumărate arme. Dacă ar fi fost o idee mai tineri, nu s-ar fi deosebit cu mult de oamenii lui Gât-Îngust, stând la taifas la ceas de noapte. Probabil că nici nu erau foarte

diferiți. Ba chiar crezu o clipă că unul dintre bărbați, cu fața întoarsă, era Jutlan. Tresări când i se păru că-l recunoaște, iar buzele nerăbdătoare se depărtară ca să-l salute. Apoi își aminti că Jutlan se afla în pământ de peste doisprezece ani și că el însuși vorbise la înmormântarea lui.

Poate că în lume există doar câteva chipuri. Când îmbătrânești destul, începi să le vezi apărând iar și iar.

Gât-Îngust își ridică mâinile, cu palmele îndreptate spre ei, străduindu-se să-i tulbure cât mai puțin.

– Seară bună!

Fețele se întoarseră brusc. Mâinile se repeziră spre arme. Un bărbat înhăță un arc și Gât-Îngust simți cum i se înmoaie picioarele, dar, înainte să-i vină ceasul, un bărbat din spatele lui se întinse și împinse arcul în jos.

– Ușurel, Cioară-Roșie!

Cel care vorbise era o namilă de om, mai bătrâior, cu o barbă sură, deasă și încălțită și cu o sabie lucioasă ce stătea cuminte pe genunchii lui, așteptând să atace. Gât-Îngust zâmbi, așa cum rareori se mai întâmpla, fiindcă știa chipul ăsta și șansele lui deja se îmbunătățiseră.

Se numea Pâine-Tare, un Om Ales din trecut. Gât-Îngust lup-tase adesea de aceeași parte cu el pe parcursul anilor și de partea opusă tot de atâtea ori. Dar avea o reputație solidă. Om cu experiență, obișnuit să chibzuiască, nu se repezea să ucidă și abia apoi să pună întrebări, calea cea mai populară de a face lucrurile. Și aici părea să fie căpetenia grupului, căci flăcăul pe nume Cioară-Roșie își lăsă posomorât arcul să cadă, spre marea ușurare a lui Gât-Îngust. Nu voia să moară nimeni în noaptea asta și cu atât mai puțin el însuși.

Încă mai avea de suportat ore bune de întuneric, alături de grămezi de fier oțelită.

– Să fiu al naibii!

Pâine-Tare stătea la fel de neclintit precum Eroii, dar, cu siguranță, mintea lui alerga sprintărară.

- Dacă nu m-a lăsat vederea, Curnden Gât-Îngust însuși a apărut de niciunde.

- Nu te-a lăsat.

Gât-Îngust înaintă câțiva pași, tot cu mâinile ridicate, dându-și întreaga silință să pară voios, în pofida celor opt perechi de ochi care îl măsurau fără prietenie din cap până-n picioare.

- Ai mai albit, Gât-Îngust!

- Și tu la fel, Pâine-Tare!

- Ei bine, știi și tu doar. Suntem în război.

Bătrânul războinic își mângâie pânțele.

- Îmi face nervii praștie.

- Cinstit vorbind, cam așa face și cu mine.

- Cine-ar vrea să fie soldat?

- O slujbă nenorocită!

- Am auzit că lupti pentru Dow cel Negru. Tu și grupa ta.

- Încerc să lupt cât mai puțin, dar, în privința celui pentru care o fac, ai dreptate. Dow îmi cumpără terciul.

- Îmi place la nebunie terciul.

Pâine-Tare își coborî privirea spre foc și îl scormoni gânditor cu un băț.

- Zilele astea, Uniunea mă plătește.

Băieții lui nu-și găseau liniștea. Își lingeau buzele, își mângâiau armele cu degetele, ochii le sclipeau în lumina focului. Întocmai precum martorii unui duel, urmăreau mișcările de deschidere, încercând să se prindă cine se află în avantaj. Pâine-Tare își ridică privirea din nou.

- Asta ne cam pune în tabere opuse.

- Și ai de gând să lași un lucru atât de mărunț precum taberele să ne strice o discuție politicoasă? Întrebă Gât-Îngust.

De parcă însuși cuvântul „politicoasă“ ar fi fost o insultă, Cioară-Roșie simți cum un nou val de sânge îi întunecă mințile.

- Hai să-l omorâm pe căcăciosul ăsta!

Pâine-Tare se răsuci încet spre el și se încruntă:

- Dacă se va întâmpla imposibilul și voi considera necesară contribuția ta, o să am grijă să-ți explic care va fi ea. Până atunci, tacă-ți

fleanca, neghiobule! Un om cu experiența lui Curnden Gât-Îngust nu apare așa din senin aici ca să fie omorât de unii ca tine.

Pâine-Tare se uită iscoditor împrejurul pietrelor, apoi spre Gât-Îngust:

- De ce-ai venit singur-singurel? Nu mai vrei să lupti pentru bestia aia de Dow cel Negru și ai venit să te alături Copoiului?

- N-aș putea spune că așa stau lucrurile. Să lupt pentru Uniune nu mă prea caracterizează, dar asta nu înseamnă că nu îi respect pe cei care o fac. Toți avem motivele noastre.

- Încerc să nu judec un om numai după prietenii pe care îi are.

- Întotdeauna vor fi oameni cinstiți de ambele părți ale unei întrebări bune. Ideea e că Dow cel Negru mi-a cerut să urc până la Eroii și să stau la pândă o vreme ca să văd dacă Uniunea e pe drum încoace. Dar poate mă scutești tu să nu mai pierd timpul aiurea. Pe-aici o să vină Uniunea?

- Habar n-am.

- Și totuși ești aici.

- N-aș pune mare preț pe prezența mea.

Pâine-Tare se uită la flăcări din jurul focului fără tragere de inimă.

- După cum vezi, m-au trimis aici de capul meu mai mult sau mai puțin. Copoiul mi-a cerut să urc până la Eroii, să pândesc o vreme și să văd dacă Dow cel Negru sau vreunul dintre oamenii lui își face apariția aici.

Bărbatul ridică din sprâncene:

- Crezi că vor veni?

Gât-Îngust rânji.

- Habar n-am.

- Și totuși ești aici.

- N-aș pune mare preț pe prezența mea. Sunt doar eu cu cei doisprezece oameni ai mei. În afară de Brydian Puhoi, care și-a rupt piciorul acum câteva luni și a trebuit să-l lăsăm în urmă să se vindece.

Pâine-Tare zâmbi melancolic, scormoni din nou focul cu bățul, stârnind un nor de scântei.

- Întotdeauna ai avut o grupă unită. Îndrăznesc să afirm că acum sunt împrăștiati în jurul Eroilor, cu arcurile pregătite.

- Cam așa ceva.

Flăcăii lui Pâine-Tare își întoarseră, ca la un semnal, gâturile într-o parte, căscând gura de uimire. Șocați de vocea care venea de nicăieri, și mai șocați că glasul aparținea unei femei. Minunata stătea cu brațele încrucișate, sabia în teacă și arcul pe umăr, sprijinindu-se cu nonșalanță de unul dintre Eroii, de parcă era peretele unei taverne.

- Hei, Pâine-Tare!

Bătrânul războinic se strâmbă.

- Nu puteai și tu să tragi măcar o săgeată să pară măcar că ne iei în serios?

Ea dădu din cap în întuneric.

- Sunt niște băieți acolo, în spate, gata să-ți înfigă una în moacă fie și numai dacă te uiți urât la noi. Te simți mai bine acum?

Pâine-Tare se strâmbă și mai tare.

- Da și nu, spuse el.

Flăcăii lui scrutau spațiile dintre pietre, iar noaptea deveni brusc apăsătoare din pricina amenințării.

- Ești tot secundul ăstuia, nu?

Minunata își scărpină cicatricea lungă ce se întrezărea prin părul tuns perișă.

- Dacă n-am primit o ofertă mai bună... Am ajuns ca un cuplu căsătorit de când hăul, care nu și-a mai tras-o de ani întregi și doar se ceartă.

- Așa eram și eu cu soția mea... Până când a murit.

Degetul lui Pâine-Tare bătea ușurel în sabie.

- Deși acum îi duc dorul. Știam că ai venit însoțit din prima clipă în care te-am văzut, Gât-Îngust. Dar, de vreme ce fălcile continuă să ți se miște, iar eu încă respir, bănuiesc că ești pornit să ne mai dai o șansă să cădem la pace.

- Ai bănuț al dracului de bine, rosti Gât-Îngust. Exact asta e planul.

- Pândacii mei mai trăiesc?

Minunata își întoarse capul și fluieră. Scorry Tiptil alunecă din spatele unei stânci. Avea brațul în jurul unui bărbat cu un semn din naștere mare și roz pe obraz. Păreau doi prieteni, asta până când vedeai că Scorry ținea lama unui pumnal la gâtul celui alt.

- Îmi pare rău, comandante, se adresă ostaticul lui Pâine-Tare. M-a luat prin surprindere.

- Se mai întâmplă.

Un tânăr costeliv veni în viteză până lângă foc, de parcă ar fi fost împins cu putere, se împiedică de propriile picioare și se prăbuși cât era de lung pe iarbă, icnind. Yon cel Hazliu apăru din întuneric chiar în spatele lui, ținând degajat un topor în mână, tășul lui greu strălucind atât de tare încât i se reflecta în cizme. Încruntătura de pe chipul bărbos arăta la fel de primejdioasă.

- Slavă cerului pentru asta!

Pâine-Tare gesticulă cu bățul spre bărbatul costeliv care încerca să se salte în capul oaselor.

- Fiul surorii mele. I-am promis că am grijă de el. Dacă l-ai fi omorât, n-aș mai fi trăit mult.

- Dormea, mârâi Yon. Nu prea vegheai cum trebuie, nu?

Pâine-Tare ridică din umeri:

- Nu aștepta pe nimeni. Dacă există ceva din belșug în Nord, apăi sunt stâncile și dealurile. Nu ne-a trecut prin cap că un deal cu niște pietre ar fi așa de interesant pentru alții.

- Nici pentru mine nu e, rosti Gât-Îngust, dar Dow cel Negru a zis să vin aici...

- Și când Dow cel Negru spune ceva...

Brack-i-Dayn vorbise târăganat, în stilul oamenilor de la munte. Pășii în interiorul cercului de iarbă, cu obrazul său mare și tatuat întors spre foc și cu celălalt la adăpostul umbrelor.

Cioară-Roșie dădu să sară, dar Pâine-Tare îl ținu locului, lovindu-l ușurel pe umăr.

- Măi, să fie, dar știi că vă înmulțiți, nu glumă!

Privirea îi alunecă de pe toporul lui Yon cel Hazliu, spre rânjetul Minunatei, apoi spre pânțele lui Brack și în sfârșit spre

cuțitul lui Scorry încă lipit de gâtul omului său. Calculându-și șansele, fără îndoială, așa cum probabil făcea și Gât-Îngust.

- L-ai adus și pe Whirrun de Bligh cu tine?

Gât-Îngust încuviință încet din cap:

- Nu pricep de ce, dar insistă să se țină după mine oriunde m-aș duce.

Ca la comandă, ciudatul accent din Vale al lui Whirrun pluti în întuneric.

- Shoglig a zis... că destinul îmi va fi arătat... de un om care se înecă cu un os.

Ecolul vorbelor lui se lovi de pietre, părând să vină din toate direcțiile odată. Un adevărat simț teatral avea Whirrun. De asta au nevoie toți eroii.

- Iar Shoglig e la fel de bătrână ca pietrele astea. Nici iadul n-o primește, zic oamenii. Tăișurile n-o rănesc. A văzut cum s-a născut lumea și o va vedea și cum va muri. O femeie de care un bărbat trebuie să asculte, nu? Ori, cel puțin, așa se spune.

Prin gaura pe care unul dintre Eroii lipsă o lăsase în urmă, Whirrun înaintă direct spre foc, înalt și zvelt, cu fața ascunsă sub glugă, răbdător ca iarna. O ținea pe Mama Săbiilor pe umeri așa cum își duce o lăptăreasă cobilița. Metalul cenușiu al plăselei strălucea de-ți lua ochii. Brațele lungi îi atârnavă peste lama oțelită.

- Shoglig mi-a spus timpul, locul și felul în care voi muri. Mi-a șoptit și m-a pus să jur că voi păstra secretul, fiindcă magia împărtășită nu mai e magie deloc. Așa că nu vă pot spune unde se va întâmpla și nici când, dar nu e nici aici, nici acum.

Se opri la câțiva pași de foc.

- Pe de altă parte, voi, băieți...

Capul acoperit al lui Whirrun se înclină într-o parte, lăsând la vedere doar vârful nasului drept, conturul dur al maxilarului și buzele subțiri.

- Shoglig n-a pomenit nimic de momentul în care veți pleca...

Nu se mai mișcă. Nici nu trebuia. Minunata se uită la Gât-Îngust, apoi își ridică ochii spre cerul înstelat.

Însă oamenii lui Pâine-Tare nu degeaba auziseră totul de o sută de ori înainte.

- Acel Whirrun? murmură unul spre vecinul lui. Whirrun Crapă-Nuci? El e?

Vecinul lui nu scoase o vorbă și doar mărul lui Adam i se mișcă atunci când își înghiți saliva.

- Ei bine, pe toți demonii, de ce să-mi pun eu pielea la bătaie ca să ies din chestia asta? rosti Pâine-Tare cu veselie. Avem vreo șansă să ne cărăm de-aici în liniște?

- Minte mea insistă în privința asta, răspunse Gât-Îngust.

- Și putem să ne luăm și lucrurile?

- N-am de gând să te fac de rușine. Nu vreau decât dealul.

- Mai bine zis Dow cel Negru îl vrea, ca să fim corecți.

- Tot un drac.

- Atunci, bine ai venit!

Pâine-Tare se ridică încet în picioare, strâmbându-se din cauza înțepenelii. Fără îndoială și el era blestemat cu încheieturi ruginite.

- Cam bate vântul aici, sus. Mai bine aș fi în vale, într-o tavernă din Osrung, tolănit lângă un foc.

Gât-Îngust se văzu nevoit să admită că bărbatul are dreptate, așa că se întrebă oare cine a ieșit mai câștigat din toată tărașenia. Pâine-Tare își vârî sabia în teacă gânditor, în vreme ce oamenii lui își strânseseră lucrurile.

- Un gest foarte amabil din partea ta, Gât-Îngust! Chiar ești drept, după cum îi place lumii să spună. E plăcut să vezi că bărbați din tabere opuse încă pot ajunge la înțelegeri în mijlocul unui război. Purtarea decentă e atât de demodată!

- Așa sunt vremurile!

Gât-Îngust înclină scurt capul spre Scorry, care își dezlipi cuțitul de gâtul lui Semn-din-Naștere, făcu o plecăciune ușoară și arătă spre foc cu palma întoarsă în sus. Semn-din-Naștere se dădu un pas în spate, frecându-și peticul proaspăt ras de pe gâtul păros și se apucă să împacheteze o pătură. Gât-Îngust își strecură degetele mari pe sub centura sabiei doar ca o măsură de precauție în

caz că îi venea cuiva chef să facă pe eroul și nu-i scăpă din ochi pe oamenii lui Pâine-Tare, care se pregăteau de plecare.

Cioară-Roșie părea cel mai aplecat spre o asemenea purtare. Își agățase arcul de umăr, iar acum stătea nemișcat și posomorât, strângând într-o mână un topor, de i se albiseră articulațiile degetelor, iar în cealaltă un scut pictat cu o pasăre roșie. Fusese pregătit să-l omoare pe Gât-Îngust cu câteva clipe în urmă și nu dădea senzația că ultimele minute îi schimbaseră prea mult părerea.

– Niște căcăcioși bătrâni și o muiere de rahat! se răsti el. Chiar ne retragem din pricina unora ca ei fără să luptăm?

– Nu, nu.

Pâine-Tare își aranjă în spate propriul scut ciuruit de lovituri.

– Eu mă retrag împreună cu flăcăii ăștia. Tu rămâi și te bați cu Whirrun de Bligh așa, de capul tău.

– Cum adică?

Cioară-Roșie se încruntă spre Whirrun, tresărind, iar Whirrun îl privi fix, cu aceeași expresie indescifrabilă ca a Eroilor înșiși.

– Cum ai auzit, spuse Pâine-Tare. Că văd că te mănâncă să te încaieri. Apoi o să-ți car leșul hăcuit înapoi la mămica ta și o să-i zic să nu se agite prea tare, fiindcă așa ți-ai dorit. Ai iubit dealul ăsta atât de mult, încât ți-ai dat viața pentru el.

Cioară-Roșie învârti nervos în pumn capătul toporului.

– Ce?

– Ori poate ai prefera să vii totuși cu noi în vale, binecuvântând numele lui Curnden Gât-Îngust că ne-a avertizat cinstit și că ne-a lăsat să plecăm fără să ne înfigă o săgeată în cur.

– Bine, spuse Cioară-Roșie și se întoarse, bosumflat.

Pâine-Tare pufni și se uită la Gât-Îngust.

– Tinerii din zilele noastre... Oare și noi am fost la fel de bătuți în cap?

Gât-Îngust ridică din umeri:

– Probabil. Poate chiar mai rău.

– Totuși, nu pot spune că am simțit nevoia de sânge așa ca ei.

Gât-Îngust repetă gestul.

– Astea-s vremurile!

– Adevărat, adevărat, de trei ori adevărat. O să vă lăsăm vouă focul, da? Haideti, băieți!

Se îndreptară spre miazăzi, încă aranjându-și lucrurile și, unul câte unul, dispărură în bezna dintre pietre.

Nepotul lui Pâine-Tare se răsuci în ultima clipă și îi arătă degetul mijlociu lui Gât-Îngust.

– O să ne întoarcem, ticăloșilor!

Unchiul său îl apucă de părul ciufulit.

– Hei! Ce-ai cu mine?

– Arată puțin respect.

– Dar nu suntem în război?

Pâine-Tare îl trase din nou de păr și tânărul scânci.

– N-ai niciun motiv să fii mojic, căcățel!

Gât-Îngust rămase nemișcat în timp ce lamentările băiatului se topiră în bătaia vântului de dincolo de pietre, apoi își înghiți saliva acră și-și scoase degetele de sub centură. Mâinile îi tremurau și trebui să-și frece palmele ca să-și ascundă nervozitatea, prefăcându-se că îi e frig. Dar se terminase și ceilalți răsufară ușurați. Totul mersese exact cum speraseră.

Numai Yon cel Hazliu nu era de acord. Se apropie valvârtej de Gât-Îngust și scuipe în foc.

– S-ar putea să vină o zi în care vom regreta amarnic că nu i-am omorât.

– Faptul că nu i-am ucis nu pare să îmi împovăreze conștiința așa cum ar face-o cealaltă variantă.

Brack, aflat lângă Gât-Îngust, țâțâi dezaprobator:

– Un războinic n-ar trebui să aibă prea multă conștiință.

– Un războinic n-ar trebui să aibă nici un pântec prea mare.

Whirrun scăpase de greutatea Mamei Săbiilor, lăsând-o să cadă cu vârful în jos, mânerul ei venindu-i până la umăr. Privi cum lumina se plimba pe mânerul ei în cruce, învârtind-o întruna.

– Toți trebuie să ne cântărim greutatea.

– Cântăresc exact cât trebuie, sfrijit ticălos!

Munteanul își lovi ușurel burdihanul cu mândrie, așa cum ar face un tată încântat de fiul său.